

[Aksel Larsen.]

det store flertal af medlemmer i denne fabrikantforening er mere interesserede i lyskroner og armaturer end i elektriske pærer og derfor kan gå ind for ændringen. Grinagtigt er det i hvert fald at se i slutningen af fabrikantforenings brev, der er optaget i bilaget til betænkningen, at blandt glødelampefabrikanterne er der kun een, der ikke mener at kunne tiltræde den foreslåede forhøjelse af de bestående afgifter på glødelamper. Når man nu ved, at der reelt kun er to glødelampefabrikanter her i landet, synes man ærlig talt, det kunne have været affattet en smule bedre, end at der kun er een af dem, der ikke kan tiltræde. Det er halvdelen. Jeg ved godt, at der er en lille mand i Aabenraa, det er ikke for at sige noget ondt om denne lille mand, men reelt repræsenterer den ene, der er gået imod, halvdelen af produktionen herhjemme. Det er naturligvis noget, de må klare i denne forening. Vi synes blot, det er værre for befolkningen, at man lægger afgiften over på glødelamper, og jeg tror tillige, at det er værre for samfundet. Det er jo nemlig således, at når folk opdager, at glødelamperne bliver dyrere, vil de gerne have, at de skal vare noget længere. Når de skal købe nye pærer, går de hen til deres installatør eller elektriker og siger: jeg må have en, der kan holde noget længere. Det kan de godt få. Så får de en, der er instillet til at tåle større spænding; den holder adskilligt længere, men den bruger til gengæld betydelig mere strøm. Man kan sige, det er urationelt, for folk kommer til at betale mere for strøm, og det er det også, men sådan ræsonnerer de fleste, de tænker ikke så dybt, at de foretager denne beregning.

Jeg kan ikke lade være at tænke på, hvordan det gik, da vi, mens jeg var en forholdsvis lille dreng, fik indlagt gas på Søndre Boulevard i Odense. Gasværkets folk kom og gav os ganske gratis to gasapparater. Men så kom nogle hyggelige naboer og sagde: smid dem væk og køb nogle selv, hvis I har råd til det, for disse her bruger så meget gas, at gasværket på eet år har tjent dem ind; det lønner sig meget bedre selv at købe nogle gasbesparende apparater. Det var der meget få mennesker der vidste, og mange var iøvrigt ikke i stand til at spare de penge sammen, som sådanne apparater kostede — det kræver som bekendt en vis økonomi at kunne spare.

Det vil i mange, mange tilfælde gå sådan, at folk vil se sig om efter lamper, der har en længere levetid, og derved på længere sigt spare en udgift til lamper, men til gen-

gæld får de ikke alene en større udgift til elektricitet, de bruger også meget mere elektricitet, og det vil sige, at vi her i landet kommer til at bruge meget mere udenlandsk brændsel.

Jeg ved ikke, om udvalget har taget dette i betragtning, om de medlemmer af udvalget, der ved besked om dette, har underrettet udvalgets øvrige medlemmer om, at denne risiko løber man, men jeg vil i hvert fald have det sagt her, så folketingset ikke kan påstå at være uvidende om, at man her, hvis jeg må bruge udtrykket, nationaløkonomisk set begår en dumhed.

Jeg vil desuden gøre opmærksom på, at vi meget stærkt går imod forslaget om en afgift til statskassen på 10 øre for hver sikring til stærkstrømsanlæg, og hvis det er teknisk muligt og lovmedholdeligt, anmoder jeg den højtærede formand om, at der må blive delt afstemning om ændringsforslag nr. 5, således at stk. 4 i den foreslåede § 27 a kommer til afstemning for sig.

Jeg fristes til at sige, at så urimelig, så udemokratisk tændstikkaskatten er, kunne man dog måske finde en formildende omstændighed deri, at hvis man gennem afgift nedsatte forbruget, kunne det være, at folk ville passe bedre på deres tændstikker, så børn legede mindre med dem og der blev færre ildebrande. Jeg ved ikke, om der er blevet færre brande på grund af de 3 øre, der blev lagt på tændstikkerne, men man kunne i hvert fald teoretisk tænke sig det. Elektriske sikringer skal som bekendt tjene til at forebygge ildebrande, og nu lægger man skat på dem; gør dem dyrere og animerer derigennem folk til at bruge dårlige sikringer, reparerede sikringer, ståltråd og skruetrækkere, og hvad de nu kan finde på for at slutte stømmen der, hvor sikringen skulle sidde. Jeg synes, det er totalt ufor-svarligt, bortset fra at det er fantastisk gennem lovgivningen at påbyde, hvilke sikringer der skal bruges, og så indføre en skat på sikringer. Jeg ved godt, at man ikke skal tale om moral i forbindelse med beskatning, men alligevel minder dette med skat på elektriske sikringer i allerhøjeste grad om umoralitet. Jeg ved ikke, hvor meget disse elektriske sikringer kan give, hvis der sælges lige så mange som hidtil og finansministeren får 10 øre af hver, men jeg kan ikke forstå, at man for at få dette beløb — det være sig stort eller lille, måske 10 000, måske 100 000 kr. — ind i statskassen vil iværksætte foranstaltninger, der i høj grad vil forøge faren for ildebrande her i landet.

Jeg skal lade det være nok med disse